

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: ГЖ-337/12
Дана 21.03.2012. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милорада М. Јанићијевића, председника већа, Драгијане Дробњак и Росе Терзић, чланова већа, у правној ствари тужиоца В. А. из К. – С., чији је пуномоћник Ј. Н. адв. из К., против тужених Компаније „Д. о.“ АД Главна филијала К., кога заступа М. З. и туженог Г. Г. из Г., кога заступа М. Т., адв. из К., ради накнаде материјалне и нематеријалне штете, вредност спора 945.000,00 динара, решавајући по жалби тужиоца на пресуду Основног суда у Крагујевцу 12-П.8001/11 од 03.10.2011. године, по одржаној расправи пред овим судом од 19.03.2012. године, у седници већа дана 21.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Крагујевцу 12-П.8001/11 од 03.10.2011. године, па Апелациони суд у Крагујевцу **ПРЕСУЂУЈЕ**

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца В. А. из К., па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени Компанија „Д. о.“ АД Главна филијала К. и Г. Г. из Г. да тужиоцу солидарно на име накнаде материјалне штете исплате на име и то:

- разлике између пуне зараде и примљене накнаде за боловање за период од 01.01.1994. године до 02.06.1995. године износ од 52.828,15 динара, са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате;

- разлике између пуне зараде и примљене инвалидске пензије за период од 01.07.1995. године до 31.03.2001. године износ од 108.774,56 динара, са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате, и

- разлике између пуне зараде и примљене инвалидске пензије износ од 86.300,74 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате, све у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом извршења.

Преко досуђених износа овом одлуком на име накнаде материјалне штете а до тражених износа и то: на име разлике између пуне зараде и примљене зараде за боловање за период од 01.01.1994. године до 02.06.1995. године за износ од још 52.828,15 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате; разлике између пуне зараде и примљене инвалидске пензије за период од 01.07.1995. године до 31.03.2001. године за још 108.774,56 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате и разлике између пуне зараде и примљене инвалидске пензије за износ од још 86.300,74 динара за период од 01.04.2001. године до 28.02.2008. године, са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године тужбени захтев тужиоца се одбија као неоснован.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени Компанија „Д. о.“ АД Главна филијала К. и Г. Г. из Г., да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете плате и то:

- за претрпљене физичке болове износ од 125.000,00 динара;
- за претрпљени страх износ од 125.000,00 динара;
- за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од 370.000,00 динара и
- за претрпљене душевне болове због наружености износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 07.03.2011. године као дана пресуђења првостепеног суда па до исплате.

Преко износа досуђених овом одлуком на име накнаде за нематеријалну штету до потраживаних износа тужиоца тужбом и то: за претрпљене физичке болове износ од још 50.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од још 80.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од још 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 07.03.2011. године као дана пресуђења првостепеног суда па до исплате тужбени захтев се **ОДБИЈА** као неоснован.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно плате износ од 426.042,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Образложење

Ожалбеном пресудом у ставу један одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде материјалне штете исплате на име:

- разлике између пуне зараде и примљене накнаде за боловање за период од 01.01.1994. године, до 02.06.1995. године износ од 105.656,30 динара, са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате;

- разлике између пуне зараде и примљене инвалидске пензије за период од 01.07.1995. године до 31.03.2001. године износ од 217.549,13 динара, са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате и

- разлике између пуне зараде и примљене инвалидске пензије износ од 172.601,47 динара, за период од 01.04.2001. године до 28.02.2008. године, са законском затезном каматом почев од 27.10.2010. године као дана вештачења па до исплате,

као и да му на име нематеријалне штете плате и то:

- за претрпљене физичке болове исплате износ од 175.000,00 динара,

- за претрпљени страх износ од 125.000,00 динара,

- за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од 450.000,00 динара,

- за претрпљене душевне болове због наружености износ од 200.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 07.03.2011. године као дана пресуђења па до исплате, као неоснован.

У ставу два обавезује се тужилац да туженима надокнади трошкове парничног поступка и то: првотуженој Компанији „Д. о.“ износ од 77.500,00 динара а друготуженом Г. Г. износ од 249.378,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио жалбу с предлогом да се побијана пресуда преиначи у правцу жалбених навода.

Разматрајући ожалбену пресуду у смислу чл. 372 ЗПП, Апелациони суд у Крагујевцу је нашао:

Жалба је делимично основана.

Одлучујући о разлозима жалбе на ожалбену пресуду, како је одлука већ једном укидана, то је овај суд налазећи да је побијана пресуда заснована на битним повредама парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП јер нема разлога о чињеницама и погрешној примени материјалног права нашао да има места отварању расправе сходно чл. 369 и 370 ЗПП, која је одржана пред овим судом дана 19.03.2012. године, те по изведеним доказима које је извео првостепени суд, одлучио као у изреци пресуде.

Наиме, овај суд налази да је побијана одлука заснована на уоченој битној повреди парничног поступка, јер првостепени суд када је одбио постављени тужбени захтев тужиоца налазећи, као примарно, да је тужба према првотуженом застарела, с обзиром да је протекао рок од 3 године с ходно одредби члана 376 ЗОО а да је према друготуженом такође застарела, јер првостепени суд налази да нема елемената кривичног дела због кога би се имао применити привилеговани рок из чл. 377 ЗПП у конкретном случају, односно да се ради о року из чл. 376 ЗПП и у овом случају, не дајући потпуне разлоге и не ценећи одредбу чл. 380 ЗОО са једне стране, а са друге стране када налази да у радњама друготуженога поводом саобраћајне незгоде нема елемената кривичног дела које му је иначе стављено на терет оптужним актом од стране јавнога тужиоца, је такође првостепени суд одлуку засновао на уоченој битној повреди парничног поступка не дајући јасне и потпуне разлоге, а када је доносио одлуку и усвајајући приговор застарелости од стране тужених погрешно применио материјално право.

Кад се тиче одлуке првостепеног суда у односу на првотужену Компанију „Д. о.“ АД из К. и да је у односу на њу потраживање тужиоца застарело, јер се на истог туженог не може применити одредба чл. 377 ЗПП већ 376 ЗПП, јер се одредба чл. 377 односи искључиво на штетника а не на трећа лица се не може прихватити с обзиром на одредбу чл. 380 ЗОО која посебно регулише рокове застарелости код уговора о осигурању, па између осталог по оцени овога суда и у конкретном случају. Наиме, у истој одредби у ставу 5 поменутога члана је наведено да непосредан захтев трећег оштећеног лица према осигуравачу, значи овде првотуженом, застарева за исто време, за које застарева његов захтев према осигуранику одговорног за штету, значи овде друготуженом као штетнику. Како по оцени овога суда у радњама друготуженога када се тиче саобраћајне незгоде која се догодила 02.05.1993. године и у којој је тужилац задобио тешке телесне повреде и претрпео штету како материјалну, тако и нематеријалну, стичу елементи кривичног дела из чл. 201 ст. 3 у вези чл. 195 ст. 3 а у вези чл. 1 КЗС то има места у погледу приговора застарелости потраживања кад се тиче друготуженог примени одредбе чл. 377 ЗОО и како је тужба за накнаду ових видова штете поднета пре наступања апсолутног рока застаре за кривично гоњење а имајући у виду одредбу чл. 380 тач. 5 ЗОО, тужбени захтев тужиоца није застарео ни према првотуженом.

Наиме, првостепени суд полазећи од чињенице да је против овде туженог покренут предкривични а потом кривични поступак који је вођен пред Општинским судом у Крагујевцу под К.бр.1041/99 због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 201 ст. 3 у вези чл. 195 ст. 3 а у вези ст. 1 КЗ РС и где га је првостепени суд 17.02.2002. године ослободио од оптужбе а потом по укидајућој одлуци Округног суда у Крагујевцу Кж.бр.280/03 од 06.5.1993. године, преиначена је пресуда Општинског суда у Крагујевцу К.бр. 1041/99 на начин што је одбијена оптужба према окр. Г. Г. из

разлога што је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења на основу чл. 354 ст. 1 тач. 3 Законика о кривичном поступку, закључујући да нема кривице на страни овде друготуженог за настанак предметне саобраћајне незгоде, те да је искључива кривица за предметну незгоду на страни овде тужиоца.

Одлуком Окружног суда у Крагујевцу Кж.бр.280/03 од 06.05.1993. године којом је преиначена пресуда првостепеног суда је истовремено упућен овде тужилац на остваривање имовинско-правног захтева у парничном поступку.

У конкретној правној ствари основно је питање за разрешење ове предметне правне ствари је, да ли у радњама друготуженог има елемената кривичног дела које је иначе стављено на терет оптужбом јавног тужиоца или не. Сама чињеница што је одлуком првостепеног суда овде друготужени ослобођен кривичне одговорности а пресуда потом преиначена у одбијајућу пресуду због наступања апсолутног рока застаре у периоду од доношења првостепене кривичне одлуке до момента одлучивања по жалби на исту одлуку, значи да првостепени суд није везан ослобађајућом одлуком првостепеног кривичног суда већ да је у обавези да цени све доказе поводом настале саобраћајне незгоде и заузме свој став да ли у понашању овде друготуженог има елемената кривичног дела које му се ставило на терет или не. То је и значајно стога што истовремено је поднет приговор застарелости потраживања, те ако постоје сви елементи кривичног дела које је стављено на терет оптужбом друготуженом онда има места примени одредбе чл. 377 ЗОО па следствено томе у односу и на првотуженог, где према одредби чл. 380 тач. 5 ЗОО, би истакнути приговор био неоснован.

Овај суд ценећи наводе првостепеног суда да нема кривице на страни друготуженог за насталу саобраћајну незгоду, јер је налазом вештака саобраћајне струке а потом Института саобраћајног факултета у Б. наведено да је до незгоде дошло пропустом овде тужиоца који се неправилно кретао и понашао непосредно пре незгоде, односно који је пре наиласка возила овде друготуженог искорачио левом ногом у страну, због чега је био ударен возилом друготуженога, те иза тога наступиле повреде и штета по тужиоца налази да практично, првостепени суд понавља разлоге првостепеног кривичног суда када је донео ослобађајућу кривичну пресуду.

Овај суд имајући у виду изведене доказе како пред првостепеним кривичним судом које је ценио у свему првостепени суд налази да чињенично-правни закључак првостепеног суда није прихватљив, односно да у радњама овде друготуженог има елемената кривичног дела које му је оптужбом стављено на терет.

То стога што ни првостепени кривични и првостепени суд у овој правној ствари не полазе утврђујући постојање елемената кривичног дела на страни друготуженога од свих доказа који су изведени како у преткривичном – истражном поступку, тако и кривичном поступку, већ само базирајући одлуку на налазима вештака, јер записником о увиђају предметне саобраћајне незгоде од 02.05.1993. године којег је извршио истражни судија Општинског суда у Крагујевцу, на страни првој се утврђује да се лице места налази у насељу Г., значи у насељеном месту, а такође да поред ивице коловоза нема банке већ да се налази жбуње тако да пешаци уколико се крећу овом страном једино могу да се крећу коловозом. Вештак саобраћајне струке делом пренебегава ову чињеницу као и првостепени кривични суд а самим тим и првостепени парнични, већ говори да се пешак могао кретати земљаним делом поред улице иако то, прво није могуће а друго, истим записником а и налазом вештака се утврђује да је до удара у пешака дошло на растојању од 70 до 80 цм од десне ивице улице, а што све указују трагови полукружног заносења у кочењу возила друготуженога. Према оштећењима која су утврђена на увиђају и записнику о увиђају Кри.61/93 а везан за ову саобраћајну незгоду се утврђује, да постоје трагови на предњем делу деснога предњег блатобрана у виду чешања, делимичног улубљења са даљим траговима чешања предњим десним вратима возила. Вештак говори да се пешак кретао на око 1 метар од коловоза те да је у моменту непосредно пре незгоде на око 16 метара пешак, иако је био упозорен звучним сигналом уместо да скрене у десно, левом ногом искорачио у леву страну и која нога је и повређена приликом налетања возила друготуженога критичном приликом. Вештаци сматрају да је првенствени пропуст на страни овде тужиоца а не на страни друготуженог с тим што Институт саобраћајног факултета налази да има пропуста и на страни друготуженог, али у мањој мери.

Захтевом за спровођење истраге као и подигнутом оптужницом тужиоцу се ставља на терет наведено кривично дело, али као радња тог кривичног дела се узима вожња противно одредби чл. 45 Закона о основама безбедности саобраћаја Републике Србије, односно да овде друготужени није прилагодио брзину кретања у насељеном месту како би благовремено могао да избегне препреку с обзиром да се пешак креће улицом. Вештаци налазе да искорак тужиоца у леву страну јесте изненадна препрека за друготуженога, али који је имајући у виду брзину кретања, евентуално имао довољно просторних могућности да возило безбедно заустави, с тим што је његова брзина кретања од стране вештака Р. одређена на нешто преко 46 километара на сат, значи у оквиру дозвољене брзине кретања у насељеном месту а све то утврђујући тако што вештак полази од насталих оштећења приликом удара возила у дрво са леве стране гледано у правцу кретања возила друготуженога а ван пута и који опредељују брзину у моменту удара на око 25 километара на сат, што ако се узме у обзир чињеница, да приликом увиђаја није утврђиван коефицијент трења асвалтне подлоге на лицу места, тако да су обрачун коришћени просечни стандарди. Сам обрачун би могао бити прихватљив и изведене закључке везати и првостепеног кривичног и парничног суда ако нема других елемената који би

указивали, на неправилну, по оцени овога суда, вожњу друготуженог непосредно пре настанка незгоде.

Овај суд налази да заиста при описаној радњи кривичног дела која је стављена на терет друготуженом, односно неприлагођена брзина, која по оцени овога суда није главни узрок настанка незгоде, првостепени суд би заиста требао донети ослобађајућу одлуку, јер не би могао да мења радњу кривичнога дела, јер би тиме прекорачио оптужбу.

Међутим, у конкретном случају ценећи како записник о увиђају тако и списе кривичног предмета што је било предмет оцене првостепеног суда у извођењу доказа, а по сагласности странака, овај суд налази да, како је несумњиво утврђено да је до незгоде дошло у насељеном месту у улици која нема тротоарне делове, која поред десне ивице нема простора за кретање пешака због постојања жбуња а што би требао захтевано пажљив возач да узме у обзир приликом држања бочног растојања од десне ивице у ситуацији када се налази и на кривину, у коме делу се и кретао овде тужилац као пешак десном страном коловоза улице. Из записника о увиђају као место удара је означено да је то на растојању од десне ивице од 70 до 80 см, те овај суд налази да ако би се пешак кретао на растојању од једнога метра од десне ивице би онда оштећење на возилу требало бити на предњој десној страни возила а не на десној бочној предњој страни возила. Сами трагови у моменту незгоде који су благо повијени у леву страну као трагови кочења и заношења возила указује да је пешак морао бити са десне стране од десне предње стране возила друготуженога на растојању мањем од 70, односно 80 см од десне ивице коловоза тако да кретање друготуженог возилом критичном приликом на растојању мањем од једнога метра имајући у виду стање и услове пута и саобраћаја није безбедно, односно неправилно се сходно одредби чл. 33 садашњег Закона о безбедности саобраћаја а тадашњег члана 45. Наведеним законима се не кажњава и не санкционише, само као и кривичним законом вожња која је противна прописима, већ и неправилна вожња, односно треба правити разлику између вожње која је непрописна од вожње која је неправилна.

Укратко, непрописна вожња је она која је директно супротна императивној одредби која забрањује исту такву вожњу и учесника у саобраћају а неправилна вожња где је у питању повреда прописа који није прецизиран и конкретан и који заправо даје могућност избора при његовој примени. Ту долази и повреда писаних и уобичајених правила која су прихваћена у саобраћају, те се он често везује на знање и умешност при вожњи. Неправилна вожња, је по схватању овог суда, објективно стање, а оцена о понашању увиђавног и савесног понашања је психолошки феномен.

У конкретном случају, по оцени овога суда, ради се о неправилном управљању од стране друготуженог критичном приликом, на тај начин што крећући се улицом која нема тротоар нити земљани део поред десне ивице је у

оваквој ситуацији минимум држао небезбедно растојање од десне ивице коловоза не остављајући један метар који иначе се сматра растојањем које треба оставити посебно у насељеним местима у улицама, пешацима и бициклистима и више што се може и мора очекивати од просечнога возача па и од овде друготуженога. Оваква радња у опису кривичног дела није стављена од стране тужиоца друготуженом на терет, али то не значи, да парнични суд нема овлашћења у ситуацији када нема осуђујуће одлуке, а да постоји само неправноснажна ослобађајућа, обавезу да сам одлучи о томе да ли у радњама и кретању учесника у саобраћају критичном приликом има елемената кривичног дела и на чијој страни. Тачно је да пуномоћник тужиоца који је заступао пуномоћника у предкривичном и кривичном поступку није истакао имовинско-правни захтев у тим поступцима, али је непосредно пре наступања застарелости кривичнога гоњења подигао предметну тужбу, с тим што је ослобађајућу одлуку преиначио Окружни суд доносећи пресуду о одбијању оптужбе због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, али је том приликом оставио рок тужиоцу за остваривање имовинско-правног захтева пред надлежним судом, односно упутио га на овакву могућност, што то са те стране може да води питању, да ли је на тај начин виши суд дао могућност тужиоцу да у року од 3 месеца подигне захтев за накнаду штете или не, па и без обзира и на чињеницу што имовинско-правни захтев према првотуженом није подигнут током трајања кривичног поступка.

Како је приговор застарелости од стране овога суда нађен као неоснован из напред наведених разлога и како овај суд налази да у радњама друготуженог стоје елементи кривичног дела које му је иначе оптужним актом стављено на терет, али и са других разлога него што се то инсистирало оптужним актом, то овај суд налазећи да и у радњама тужиоца има знатног доприноса настанку предметне саобраћајне незгоде утврђује да је допринос тужиоца и туженог подједнак.

Тужиочев допринос очито је у томе што се кретао прво десном страном поред десне ивице коловоза иако правилно унутар метар од десне ивице коловоза, јер се морао кретати левом страном, када би био у могућности да на време уочи наилазак возила а које би се кретало његовом коловозном траком и предузео мере да до незгоде не дође. Такође, допринос тужиоца лежи и у чињеници да је несмотрено искорачио левом ногом у страну, која је нога и повређена налетањем возила друготуженога, и поред чињенице што се пешак кретао унутар по оцени овога суда од један метар од десне ивице коловоза, чиме је створио препреку у односу на возило које се кретало иза њега а којим је управљао овде друготужени, које возило, односно друготужени није управљао на безбедном растојању од десне ивице коловоза имајући у виду услове и стање пута, чињеници да се кретао насељеним местом а да је брзина кретања предметног возила у оквиру дозвољене брзине, с тим што овај суд оцењује да таква брзина коју је утврдио вештак Р. није била ни безбедна а имајући у виду чињеницу кретање возила на небезбедном растојању од десне ивице коловоза по

остале учеснике у саобраћају који се могу по редовном току ствари у насељеном месту очекивати да исти користе било као пешаци, било као бициклисти и сл.

Овај суд налази да је првостепени суд на потпун и правилан начин утврдио материјалну штету коју потражује тужбом тужилац, што током првостепеног поступка није на поуздан начин оспорено од стране тужених, јер је вештак економске струке користио све елементе потребне за одређивање висине штете уз поштовање прописа који регулишу радно-правни статус тужиоца пре повређивања а потом и његов статус иза тога, односно до момента добијања инвалидске пензије и иза тога.

Како овај суд налази да је потраживана материјална штета на правилан и потпун начин утврђена, а имајући у виду допринос самог тужиоца таквој штети од 50%, то је овај суд донео одлуку о усвајању тужбеног захтева за једну половину утврђене материјалне штете и одлучио као у изреци ове пресуде у ставу један у овом делу, при чему је одбио више постављени захтев са наведених разлога.

Одлучујући о захтеву тужиоца за нематеријалну штету, а налазећи да стоји одговорност и друготуженог као учесника у саобраћају заједно са тужиоцем и да у његовој вожњи постоје пропусти и неправилности који чине и елементе кривичног дела које му је иначе оптужницом и стављено на терет, те да потраживање тужиоца није застарело ни у овом делу, а посебно из чињенице да је вештачењем утврђено, да су одређени болови и страх трајали у дугом временском периоду и да ће они као такви се појављивати и касније, с тим што је овде тужилац требао бити подвргнут новим оперативним захватима и био на листи чекања, али до окончања поступка није утврђено да је то било, а да самим тим тужилац има и право накнаде нематеријалне штете и по том основу.

Како је првостепени суд извео доказ вештачењем путем вештака медицинске струке, ортопеда и неуропсихијатра, овај суд налази да исте налазе треба прихватити у свему јер нису ничим демантовани нити су пружени докази у супротном правцу, а ценећи постављени тужбени захтев за накнаде неимовинске штете применом чл. 200 ЗОО налази, да је правичан вид накнаде за претрпљене физичке болове у време пресуђења првостепеног суда онако како их је утврдио вештак медицинске струке износ од 250.000,00 динара, који износ је умањен за 50% односно за допринос самога тужиоца, те као и такав и досуђен одлуком овога суда. Такође, када се тиче умањења опште животне активности овај суд полазећи од старосне доби тужиоца у време повређивања, умањења опште животне активности од 35% налази да је правичан износ материјалне сатисфакције за овај вид неимовинске штете износ од 740.000,00 динара, односно да треба досудити износ од 370.000,00 динара с обзиром на његов допринос настанку предметне штете.

Како је вештак неуропсихијатар утврдио да је код тужиоца наступила наруженост јакога степена због скраћења ноге и видног храмања тужиоца, односно врло лаког уочавања таквог начина кретања, код околине изазива и згражавање, то овај суд полазећи од утврђеног чињеничног стања кога је нашао првостепени суд, налази применом одредбе чл. 200 ЗОО за овај вид накнаде неимовинске штете да тужиоцу призна износ од 300.000,00 динара умањен за износ његовога доприноса, те је досуђен износ од 150.000,00 динара и одлучено као у изреци ове пресуде.

Како овај суд налази, имајући у виду налаз вештака неуропсихијатра о интензитету и дужини трајања страха у ситуацији немања жалбе тужиоца, да досуђени износ је правичан као вид материјалне сатисфакције, а сходно чл. 200 ЗОО колико је и сам тужилац потраживао, а имајући у виду и допринос поред интензитета наружености тужиоца.

На досуђене износе досуђена је законска затезна камата од дана пресуђења првостепеног суда па до исплате, а преко износа досуђеног овом одлуком до износа потраживаних тужбом тужиоца на име накнаде материјалне штете са припадајућом каматом од дана вештачења па до исплате и накнаде потраживане нематеријалне штете са припадајућом каматом од дана пресуђења првостепеног суда овај суд је одбио из напред наведених разлога, а када се тиче нематеријалне штете, досуђивањем већих износа би се погодновало тежњама супротним чл. 200 ЗОО. Са изложеног одлучено је као у изреци ове пресуде у ставу један и два изреке.

Како је одлуком овога суда тужилац делимично успео у поступку, јер је његов захтев делимично усвојен, то тужиоцу припадају и трошкови парничног поступка како пред првостепеним, тако и пред другостепеним судовима, односно и овим судом, те је овај суд досудио износ као у изреци ове пресуде у ставу три прихватајући висину адвокатске тарифе која је тражена од стране пуномоћника с обзиром на утврђену вредност спора, али овај суд није прихватио тужиоцу тражену накнаду за 16 одржаних расправа, као и 16 неодржаних, већ за 10 одржаних и за 8 неодржаних, јер остале расправе одржане и неодржане су настале као последица одлагања поводом захтева самог тужиоца кроз тражење спровођења доказа зашта нема кривице на туженој страни. Тужиоцу су признате таксе на тужбу, пресуду првостепеног и овога суда, таксе на изјављене жалбе, трошкове жалбеног поступка, као и трошкова вештачења, који трошак је признат у пуном износу јер је он као такав нужан и потребан за решење предметне правне ствари, док су остали трошкови умањени за постигнут успех у парници тужиоца у овој ствари, те је досуђен износ као у изреци ове пресуде, а на основу чланова 149 и 150 ЗПП као нужни за вођење предметне правне ствари на страни тужиоца.

Са изложеног, на основу чланова 369, 370, 373, те чл. 387 тач. 2 ЗПП одлучено је као у изреци, а у вези чл. 506 новог ЗПП.

**Председник већа-судија
Милорад М. Јанићијевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**